

Ισαάκ-Σολωμού: 30 χρόνια από τις δολοphonίες που σημάδεψαν τη συλλογική μνήμη του κυπριακού ελληνισμού

[/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Συμπληρώνονται φέτος 30 χρόνια από την άνανδρη δολοφονία του Τάσου Ισαάκ και οι ένοχοι παραμένουν ακόμα ατιμώρητοι. Ο 24χρονος Τάσος Ισαάκ δολοφονήθηκε στις 11 Αυγούστου του 1996 κατά τη διάρκεια αντικατοχικής εκδήλωσης στη νεκρή ζώνη στη Δερύνεια.

Ο Ισαάκ συμμετείχε στην πορεία μοτοσικλετιστών που είχε ξεκινήσει από το Βερολίνο με προορισμό την κατεχόμενη Κερύνεια. Στις 11 Αυγούστου 1996, όταν ομάδα μοτοσικλετιστών έφτασε στη νεκρή ζώνη στη Δερύνεια, σημειώθηκαν συγκρούσεις μεταξύ των διαδηλωτών και Τουρκοκυπρίων, καθώς και Τούρκων εθνικιστών, μεταξύ των οποίων ήταν και μέλη των «Γκρίζων Λύκων».

Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων, ο Τάσος Ισαάκ προσπαθώντας να βοηθήσει έναν άλλο διαδηλωτή τον οποίον χτυπούσαν οι Τούρκοι, εγκλωβίστηκε μέσα στη νεκρή ζώνη και έπεσε στο έδαφος. Ομάδα διαδηλωτών επιχείρησε να τον απεγκλωβίσει, ενώ άνδρες που βρίσκονταν στην άλλη πλευρά των συρματοπλεγμάτων τον χτυπούσαν με κλομπ, πέτρες και άλλα αντικείμενα. Ο ξυλοδαρμός συνεχίστηκε για αρκετή ώρα, ενώ άνδρες της ειρηνευτικής δύναμης των Ηνωμένων Εθνών βρίσκονταν στην περιοχή.

Ο Ισαάκ υπέστη σοβαρά τραύματα και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Σύμφωνα με τα στοιχεία της υπόθεσης, αιτία θανάτου ήταν ο στραγγαλισμός, ενώ η δολοφονία καταγράφηκε σε φωτογραφίες και βίντεο, που αποτέλεσαν σημαντικά στοιχεία για την ταυτοποίηση των δραστών.

Η δολοφονία του Τάσου Ισαάκ προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στην Κύπρο και διεθνώς. **Λίγες ημέρες αργότερα, στις 14 Αυγούστου 1996, δολοφονήθηκε στη Δερύνεια και ο Σολωμός Σολωμού, όταν επιχείρησε να ανέβει στον ιστό για να κατεβάσει τουρκική σημαία.**

Τα διεθνή εντάλματα κι η απόφαση του ΕΔΑΔ

Στις 22 Νοεμβρίου 1996 η Κυπριακή Αστυνομία εξέδωσε διεθνή εντάλματα σύλληψης για πέντε πρόσωπα που είχαν ταυτοποιηθεί ως εμπλεκόμενα στη δολοφονία του Τάσου Ισαάκ: τον Χασίμ Γιλμάζ, τον Νεϊφέλ Μουσταφά Εργκούν, τον Πολάτ Φικρέτ Κορελί, τον Μεχμέτ Μουσταφά Αρσλάν και τον Ερχάν Αρικλί. Τα ονόματα των πέντε περιλαμβάνονται και στο υλικό της υπόθεσης που εξετάστηκε από το ΕΔΑΔ.

Ο Χασίμ Γιλμάζ αναφερόταν ως έποικος και πρώην στέλεχος της MIT, ο Νεϊφέλ Μουσταφά Εργκούν ως έποικος από την Τουρκία και “αστυνομικός” του ψευδοκράτους, ο Πολάτ Φικρέτ Κορελί ως Τουρκοκύπριος από την Αμμόχωστο, ο Μεχμέτ Μουσταφά Αρσλάν ως Τούρκος έποικος και επικεφαλής των «Γκρίζων Λύκων» στα κατεχόμενα και ο Ερχάν Αρικλί ως Τούρκος έποικος από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Ο Αρικλί συνελήφθη το 2012 στο Κιργιστάν, αλλά αφέθηκε ελεύθερος και δεν εκδόθηκε στην Κυπριακή Δημοκρατία.

Στις 24 Ιουνίου 2008, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στην υπόθεση Isaak v. Turkey, έκρινε ότι η Τουρκία παραβίασε το άρθρο 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης, τόσο ως προς την ουσιαστική προστασία του δικαιώματος στη ζωή όσο και ως προς την υποχρέωση διεξαγωγής αποτελεσματικής έρευνας

για τον θάνατο του Ισαάκ. Το Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι οι τουρκικές αρχές δεν διερεύνησαν αποτελεσματικά την υπόθεση ούτε εξασφάλισαν την τιμωρία των υπευθύνων και επιδίκασε χρηματική ικανοποίηση στην οικογένεια του Ισαάκ.

Οι μαρτυρίες για Ισαάκ και Σολωμού που συγκλονίζουν

Τριάντα χρόνια μετά τις δολοφονίες των Τάσσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού, μέλη των οικογενειών τους και αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για τα τραγικά γεγονότα του Αυγούστου του 1996, καταθέτοντας συγκλονιστικές προσωπικές μαρτυρίες για τις δραματικές εκείνες ημέρες που σημάδεψαν τη ζωή τους.

Στο αφιέρωμα μιλούν η Αναστασία Ισαάκ, η Στέλλα Σολωμού, οι αυτόπτες μάρτυρες των γεγονότων Γιάννης Αντωνίου (νυν Αν.Κυβερνητικός Εκπρόσωπος) και Ανδρέας Πεττεμερίδης, όπως και ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας Μνήμης Ισαάκ – Σολωμού, Δρ. Κυριακός Γιάγκου.

Παράλληλα, ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Κερύνειας, Νικόλας Κωνσταντινίδης, αναλύει τη νομική διάσταση των δολοφονιών. Εστιάζει στην καταδίκη της Τουρκίας από το ΕΔΑΔ και παρουσιάζει τι ισχύει σήμερα σε σχέση με τα εντάλματα σύλληψης, με βάση την ενημέρωση που είχε δώσει στη Βουλή των Αντιπροσώπων, τον Νοέμβριο του 2025, ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης. Επιπλέον, αναφέρεται στις νομικές ενέργειες που θα μπορούσε να προωθήσει σήμερα η Κυπριακή Δημοκρατία, μεταξύ των οποίων και η έκδοση Ευρωπαϊκών Ενταλμάτων Σύλληψης.

Η πανευρωπαϊκή αντικατοχική πορεία του 1996 με προορισμό την Κερύνεια

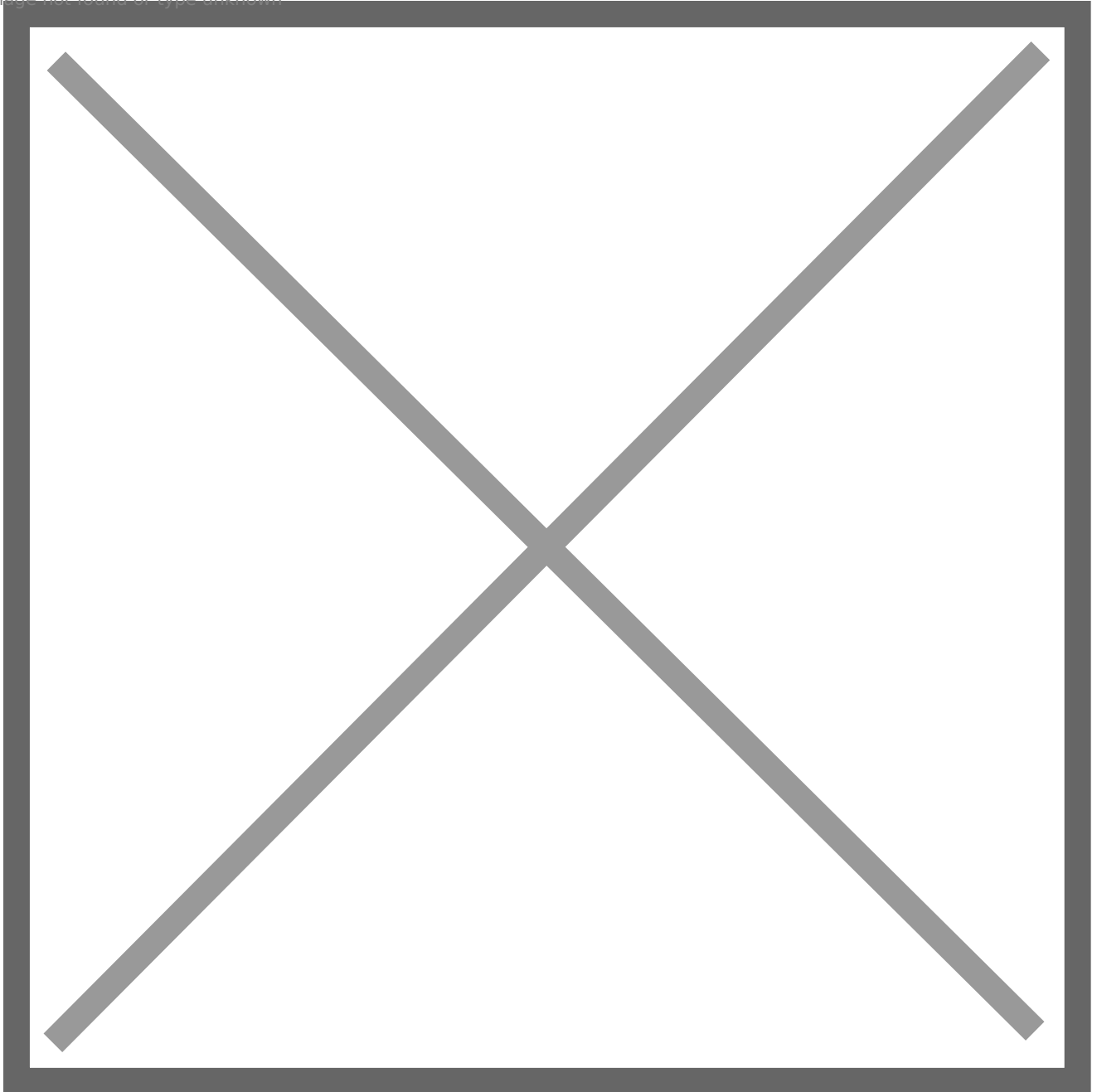
Το καλοκαίρι του 1996, η Κυπριακή Ομοσπονδία Μοτοσικλετιστών διοργάνωσε πανευρωπαϊκή αντικατοχική πορεία με αφετηρία το Βερολίνο και τελικό προορισμό την κατεχόμενη Κερύνεια. Ωστόσο, μετά την κοινή απόφαση της πολιτικής ηγεσίας και της ηγεσίας των μοτοσικλετιστών να ακυρώσουν το σκέλος της πορείας εντός της Κύπρου, μερίδα μοτοσικλετιστών διαφώνησε και συνέχισε την πορεία της προς το οδόφραγμα της Δερύνειας και άλλα οδοφράγματα της περιοχής, όπου ξέσπασαν σοβαρά επεισόδια εντός της νεκρής ζώνης.

Στις 11 Αυγούστου στη νεκρή ζώνη της Δερύνειας, ο 24χρονος Τάσος Ισαάκ ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από Τουρκοκύπριους και μέλη των Γκρίζων Λύκων, με τους κυανόκρανους του ΟΗΕ να παραμένουν αδρανείς στα όσα εκτυλίσσονταν

μπροστά τους.

Τρεις ημέρες αργότερα, ανήμερα της κηδείας του Τάσσου Ισαάκ, ο 26χρονος εξάδελφός του, Σολωμός Σολωμού, επιχείρησε να κατεβάσει την τουρκική σημαία από ιστό σε φυλάκιο των κατοχικών δυνάμεων. Δέχθηκε θανάσιμα πυρά μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, σε εικόνες που μεταδόθηκαν ζωντανά σε ολόκληρο τον κόσμο και προκάλεσαν διεθνή κατακραυγή.

Image not found or type unknown

**Κατάθεση ψυχής από Στέλλα Σολωμού και
Αναστασία Ισαάκ, οι οποίες εξακολουθούν να**

Ζητούν δικαίωση τριάντα χρόνια μετά

«Ο πατέρας μου θυσιάστηκε για την ελευθερία της πατρίδας μας. Η θυσία του δεν ήταν αποτέλεσμα πολεμικής σύγκρουσης μεταξύ στρατών, αλλά μιας ειρηνικής αντικατοχικής διαδήλωσης μοτοσικλετιστών που διεκδικούσαν το αυτονόητο, ελεύθερη διακίνηση στην ίδια τους την πατρίδα», δήλωσε στο ΚΥΠΕ η κόρη του Τάσου Ισαάκ, Αναστασία Ισαάκ.

Σημείωσε πως «30 χρόνια μετά, το μήνυμα της θυσίας του παραμένει αναλλοίωτο. Είναι ένα διαχρονικό δίδαγμα θάρρους, αξιοπρέπειας και ανιδιοτελούς αγώνα για την ελευθερία της πατρίδας μας».

Ερωτηθείσα για το πώς είναι να μεγαλώνει κουβαλώντας το όνομα ενός ανθρώπου που αποτελεί σύμβολο για την Κύπρο, ανέφερε ότι «είναι τιμή να μεγαλώνω φέροντας το όνομα του Τάσου Ισαάκ, ενός ανθρώπου αγνού, που το μόνο που έκανε ήταν να σώσει την ζωή ενός συνανθρώπου του».

«Αν ξαναγεννιόμουν, πάλι το δικό του όνομα θα επέλεγα. Όνομα ταυτισμένο με αξιοπρέπεια και θάρρος. Παράλληλα όμως, νιώθω χρέος για να συνεχίσω αυτό που διδάχθηκα μέσα από την θυσία του, να συνεχίσω τον αγώνα μνήμης», υπογράμμισε.

Για τη συμμετοχή της κάθε χρόνο στις εκδηλώσεις της Πρωτοβουλίας Μνήμης Ισαάκ-Σολωμού, ανέφερε ότι ξεκίνησε να είναι μέλος της Πρωτοβουλίας από το 2016.

«Μαζί με την Πρωτοβουλία μεγαλώσαμε και παίρνοντας φως από τη θυσία τους, συνεχίζουμε να μεταλαμπαδεύουμε το μήνυμα μνήμης, μέχρι να αποδοθεί δικαιοσύνη», είπε.

Ερωτηθείσα για το ποια θα ήταν, για την ίδια, η πραγματική δικαίωση της θυσίας του πατέρα της, ανέφερε ότι αυτή δεν αφορά μόνο την τιμωρία των δολοφόνων, αλλά και την απόδοση δικαιοσύνης σε όλους όσοι εξακολουθούν να βιώνουν τις συνέπειες της τουρκικής εισβολής και κατοχής.

«Η πραγματική δικαιοσύνη για εμένα δεν θα ήταν μόνο το αυτονόητο, το να τεθούν ενώπιον δικαιοσύνης οι δολοφόνοι και του πατέρα μου και του Σολωμού, αλλά να αποδοθεί δικαιοσύνη σε όλους όσοι έχουν υποφέρει και επηρεαστεί ως αποτέλεσμα της τούρκικης εισβολής και κατοχής», σημείωσε.

Όπως εξήγησε, αυτό αφορά όλους όσοι εξακολουθούν να υφίστανται τις συνέπειες, «είτε είναι οικογένειες αγνοουμένων, είτε είναι θύματα του πολέμου, είτε δεν μπορούν να πάνε στα σπίτια τους, στις περιουσίες τους και στους τόπους που

μεγάλωσαν».

Η Αναστασία ζήτησε δικαιοσύνη «για όλους αυτούς που δίνουν καθημερινά μάχη, κουβαλώντας ακόμα τα τραύματα της τουρκικής εισβολής και κατοχής».

«Το μήνυμα που θέλω να περάσω στην νέα γενιά είναι αυτό που έγραφαν τα τετράδιά μας, το «Δεν ξεχνώ». Να μην ξεχνάμε την ιστορία μας, τους τόπους μας, τους ανθρώπους που χάθηκαν υπενθυμίζοντας μας τις αξίες που οφείλουμε να υπηρετούμε», ανέφερε καταληκτικά η Αναστασία Ισαάκ, απευθύνοντας κάλεσμα προς τη νέα γενιά να διατηρήσει ζωντανή την ιστορική μνήμη.

«30 χρόνια μετά τη δολοφονία του αδελφού μου τόσο εγώ όσο και η οικογένεια μου νιώθουμε απερίγραπτο δέος και περηφάνια για την λεβεντιά του. Η μνήμη του παραμένει για πάντα ζωντανή στις καρδιές μας. Είναι ένας φάρος που δεν θα σβήσει ποτέ», δήλωσε στο ΚΥΠΕ η αδερφή του Σολωμού Σολωμού, Στέλλα Σολωμού.

«Κουβαλάμε όμως ασήκωτη πικρία και απογοήτευση γιατί δεν έχει ακόμα καταστεί δυνατό να συλληφθούν οι δολοφόνοι του Σολάκη μας και του Τάσου και να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη. Το γεγονός ότι οι δολοφόνοι κυκλοφορούν ελεύθεροι προστατευμένοι από την κατοχική δύναμη αποδεικνύει την υποκρισία όσων μιλούν για ανθρωπινά δικαιώματα», πρόσθεσε.

Περιγράφοντας τον χαρακτήρα του Σολωμού Σολωμού, ανέφερε πως ο αδελφός της «ήταν ένας άνθρωπος δοτικός, γεμάτος ζωή, με αγνή αγάπη για την οικογένεια του, τους φίλους και την πατρίδα του. Είχε πάντα το θάρρος της γνώμης του και δεν έσκυβε το κεφάλι στην αδικία».

«Η διψά του για ελευθέρια τον οδήγησε συνειδητά στην πράξη του. Ανέβηκε στον ιστό για να αποκαταστήσει την αδικία και να επιστρέψει την αξιοπρέπεια στον τόπο μας», υπογράμμισε.

Αναφερόμενη στην πιο ζωντανή ανάμνηση που κρατά από τον αδελφό της, είπε συναντηθήκαν δύο μέρες πριν την δολοφονία του.

«Θυμάμαι ότι φορούσε μια πολύ ωραία μαύρη ζώνη την οποία είχε αγοράσει λίγες μέρες πριν. Όταν του είπα είναι πολύ ωραία η ζώνη σου, πάρα τον πόνο που ένιωθε εκείνη τη στιγμή για τον θάνατο του Τάσου, με κοίταξε με το φωτεινό του βλέμμα και με ένα χαμόγελο γεμάτο ζωντάνια μου την χάρισε», είπε η κ. Σολωμού.

«Αυτός ήταν ο Σολακής, ένας άνθρωπος που ήθελε να δίνει χαρά στους ανθρώπους που αγαπούσε χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Το βλέμμα του και το χαμόγελο του θα παραμείνουν για πάντα στη μνήμη μου», πρόσθεσε.

Αποκάλυψε ακόμη πως ο αδερφός της «είχε πει σε φίλους του ότι θα κατέβαζε τη σημαία απέφυγε όμως να το πει στον αδελφό μου όταν συναντήθηκαν στο οδόφραγμα μια μέρα πριν την δολοφονία του γιατί ήξερε ότι μπορούσε να τον μεταπείσει».

«Ήταν αποφασισμένος να κατεβάσει τη σημαία και αυτό φαινόταν στο βλέμμα του. Η πράξη του δεν ήταν εν βρασμώ ψυχής, δεν ήταν μια πράξη της στιγμής. Ήταν μια συνειδητή απόφαση απέναντι στην αδικία της κατοχής», τόνισε.

Ερωτηθείσα τι θα συνιστούσε πραγματική δικαίωση της θυσίας του, ξεκαθάρισε ότι η οικογένεια δεν ζητά εκδίκηση αλλά δικαιοσύνη.

«Η πραγματική δικαίωση της θυσίας του αδελφού μου θα ήταν η προσαγωγή των δολοφονών στη δικαιοσύνη και η αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο μας», σημείωσε.

«Δεν ζητάμε εκδίκηση. Ζητάμε δικαιοσύνη και ελευθέρια», ξεκαθάρισε.

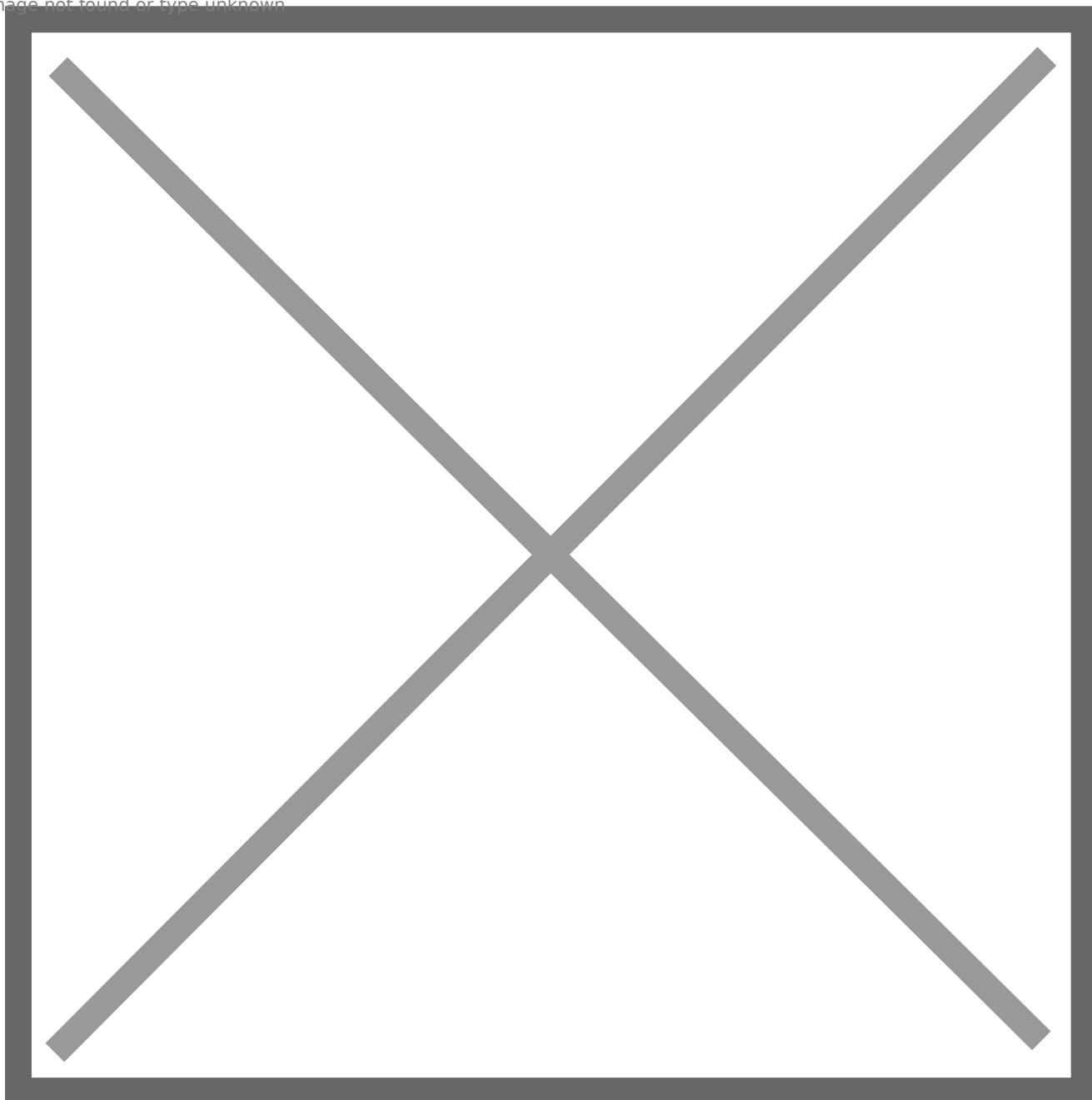
Πρόσθεσε ότι «ζητάμε τη δικαιοσύνη που στερήθηκε ο Σολωμός, ο Τάσος και όλοι οι ήρωες οι οποίοι θυσιάστηκαν για την πατρίδα μας. Τη δικαιοσύνη που στερήθηκε η οικογένεια μας και όλοι οι Κύπριοι πολίτες προσφυγές και μη. Το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης στον τόπο μας χωρίς την παρουσία Τουρκικών στρατευμάτων. Μόνο έτσι θα δικαιωθεί πραγματικά η θυσία του».

Αναφερόμενη στο αποτύπωμα που άφησε η απώλεια του αδελφού της στην οικογένεια, είπε ότι η απουσία του «άφησε ένα τεράστιο κενό στην οικογένεια μας. Εμείς όμως δεν εστιάζουμε στον θάνατο, εστιάζουμε στο θάρρος και στην άρνηση του Σολακή μας να συμβιβαστεί με την κατοχή».

Κλείνοντας, η κ. Σολωμού ευχαρίστησε τον Δήμαρχο Παραλιμνίου – Δερύνειας, τον γλύπτη Φίλιππο Γιαπάνη και όλους όσοι συνέβαλαν στη δημιουργία του μνημείου στο Παραλίμνι, καθώς και την Πρωτοβουλία Μνήμης Ισαάκ-Σολωμού για τη διατήρηση της μνήμης των δύο ηρώων.

«Καμία θυσία δεν πάει χαμένη αν δεν την ξεχάσουμε», κατέληξε η Στέλλα Σολωμού.

Image not found or type unknown

Συγκλονιστικές μαρτυρίες των αυτόπτων μαρτύρων Γιάννη Αντωνίου και Ανδρέα Πεττεμερίδη

«Από τις πρώτες μέρες του Αυγούστου ήταν διάχυτη στην ατμόσφαιρα η ένταση, ειδικά μετά τις απροκάλυπτες απειλές του καθεστώτος Ντενκτάς ότι ο τουρκικός στρατός και οι λεγόμενες «δυνάμεις ασφαλείας» θα αντιδρούσαν εάν οι μοτοσικλετιστές επιχειρούσαν να περάσουν στα κατεχόμενα», δήλωσε στο ΚΥΠΕ ο Αναπληρωτής Κυβερνητικός Εκπρόσωπος Γιάννης Αντωνίου, ο οποίος εργαζόταν

τότε ως ρεπόρτερ στον Φιλελεύθερο.

«Λόγω των αυξημένων μέτρων ασφάλειας και την πρόθεση της Αστυνομίας για κλείσιμο δρόμων, είχα πάει στη Δερύνεια από το βράδυ του Σαββάτου 10 Αυγούστου, μαζί με τους συναδέλφους, Χριστάκη Γιαννακό και τον φωτορεπόρτερ Ανδρέα Μανώλη», είπε.

Συνεχίζοντας την αφήγησή του, ανέφερε ότι «κάποια στιγμή κατά το μεσημέρι της Κυριακής είχε μεταδοθεί η πληροφορία ότι η ηγεσία των οργανωμένων μοτοσικλετιστών είχε συμφωνήσει με τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Γλαύκο Κληρίδη, για τον τερματισμό της πορείας των μοτοσικλετιστών στο χώρο του Μακαρίου Σταδίου στη Λευκωσία».

Όπως ανέφερε, «όταν ανακοινώθηκε η απόφαση για ματαίωση της μετάβασης στα κατεχόμενα, παρατηρήσαμε αποχώρηση αστυνομικών δυνάμεων που είχαν συγκεντρωθεί στην περιοχή της Δερύνειας και αλλού κατά μήκος της γραμμής αντιπαράταξης».

«Θυμάμαι επίσης βουλευτές που έκαναν έντονα επικριτικές δηλώσεις για την απόφαση, κατηγορώντας την κυβέρνηση ότι υπαναχώρησε υπό το βάρος των απειλών Ντενκτάς», πρόσθεσε.

Ωστόσο, όπως εξήγησε, «όταν οι μοτοσικλετιστές αντέδρασαν στην απόφαση της ηγεσίας τους και αποφάσισαν να συνεχίσουν κανονικά τη διαδρομή τους από τη Λευκωσία προς τα κατεχόμενα, άρχισε να καταφθάνει κόσμος στην περιοχή της Δερύνειας, στα Στροβίλια και σε άλλα οδοφράγματα στην ευρύτερη περιοχή».

«Από το σημείο του οδοφράγματος Δερύνειας όπου είχαμε συγκεντρωθεί οι περισσότεροι δημοσιογράφοι, από Κύπρο, Ελλάδα και διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, ήταν ορατή η κινητοποίηση στρατιωτικών δυνάμεων στα κατεχόμενα», σημείωσε.

Περιγράφοντας όσα εκτυλίχθηκαν στη συνέχεια, ανέφερε πως «όταν έφθασαν εκεί οι μοτοσικλετιστές, είχαν ήδη μαζευτεί αρκετοί πολίτες. Στα χωράφια αριστερά του οδοφράγματος, όπως βλέπουμε εμείς προς τα κατεχόμενα, υπήρχε ένα συρματοπλέγμα, το οποίο σε ορισμένα σημεία είχε ισοπεδωθεί»

Όπως εξήγησε, «από εκεί περνούσαν στις ελεύθερες περιοχές αρκετοί από τα κατεχόμενα, δημοσιογράφοι αλλά και διάφοροι άλλοι, με πολιτικά».

Συνεχίζοντας τη μαρτυρία του, είπε ότι «κάποια στιγμή απέναντί μας είχε σχηματιστεί όχλος που κινείτο με επιθετική διάθεση, φώναζε, ύβριζε, και με τη χρήση σφεντόνων έριχνε πέτρες προς την πλευρά μας. Για να προστατευθούμε

συγκεντρωθήκαμε πίσω από μια υδροφόρα που βρισκόταν παρατημένη στο χωράφι. Θυμάμαι, ότι ήμασταν αρκετοί δημοσιογράφοι, ανάμεσά τους ο βετεράνος, Άλεξ Ευθυβούλου, ο οποίος έκανε την τραγική πρόβλεψη “σήμερα θα έχουμε νεκρούς”».

«Περίπου δέκα λεπτά αργότερα, όταν σταμάτησε το πετροβολητό και απομακρυνθήκαμε από την υδροφόρα, είδαμε που κτυπούσαν με λοστούς τον Τάσσο Ισαάκ, ο οποίος είχε εγκλωβιστεί στο συρματοπλέγμα», είπε ο κ. Αντωνίου.

Όπως ανέφερε, «την ίδια ώρα, 4-5 άτομα από τον όχλο, επιτέθηκαν εναντίον μιας κοπέλας που φορούσε μπλούζα με την ελληνική σημαία, και της άρπαξαν τα κοσμήματα που φορούσε. Έτρεξα να τη βοηθήσω και τότε μου άρπαξαν τη φωτογραφική μηχανή που κρατούσα και την πέταξαν. Ένας ειρηνευτής που ήταν δίπλα μου με απομάκρυνε με ασφάλεια».

Ο κ. Αντωνίου συνέχισε τη μαρτυρία του λέγοντας ότι «τότε, είδα τον συνάδελφό μου, Χριστάκη Γιαννακό, μαζί με άλλους, που μετέφεραν με τα χέρια τους τον Τάσσο αιμόφυρτο, και τον έβαλαν στο ανοικτό αυτοκίνητο τύπου τζιπ. Φύγαμε από εκεί και αφού περάσαμε από το Νοσοκομείο Παραλιμνίου για ρεπορτάζ, πήραμε το δρόμο για τη Λευκωσία για να εμφανίσουμε τις φωτογραφίες που είχαμε τραβήξει και να γράψουμε τα ρεπορτάζ μας».

«Ήταν, από τα πιο δύσκολα ρεπορτάζ που έγραψα, διότι ήταν δύσκολο να αποτυπώσω στο χαρτί αυτό που βίωσα. Πρώτη φορά έβλεπα να σκοτώνουν άνθρωπο και μάλιστα με βαρβαρότητα. Χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια για να μπορέσω να πάω στο οδόφραγμα της Δερύνειας, ενώ μέχρι σήμερα μου είναι εξαιρετικά επώδυνο να βλέπω φωτογραφίες από εκείνη την φρικτή ημέρα, αρκετές από τις οποίες είναι δικές μου», ανέφερε καταληκτικά ο κ. Αντωνίου.

«Μετά την κηδεία του Τάσσου Ισαάκ αυθόρμητα ο κόσμος ξεχύθηκε ξανά στους δρόμους και πήγαμε στην περιοχή που δολοφονήθηκε ο Τάσσος Ισαάκ για να βάλουμε στεφάνι, όπου ήταν παραταγμένες πάρα πολλές δυνάμεις της Αστυνομίας», δήλωσε στο ΚΥΠΕ ο Ανδρέας Πεττεμερίδης ο οποίος ήταν αυτόπτης μάρτυρας των τραγικών γεγονότων που εκτυλίχθηκαν στο οδόφραγμα της Δερύνειας στις 14 Αυγούστου του 1996.

Ανέφερε ότι η Αστυνομία δημιούργησε ένα τεράστιο κλοιό από αυτοκίνητα και αστυνομικούς για να μην περάσει ο κόσμος αλλά όπως είπε «αυτό δεν ήταν αρκετό για να τον αποτρέψει να μπει μέσα».

Είπε πως «σε κάποια φάση, σπάσαμε τον κλοιό και βρεθήκαμε πάλι μέσα στη νεκρή ζώνη. Οι ΟΗΕέδες προσπαθούσαν να μας αποτρέψουν, γινόταν χαμός. Υπήρχε πάρα πολύ μεγάλη ένταση».

Καταθέτοντας τη μαρτυρία του στο ΚΥΠΕ, ανέφερε ότι «σε κάποια στιγμή, όταν ήμασταν αριστερά από τον δρόμο που οδηγούσε στο οδόφραγμα της Δερύνειας, κάποιος όρμησε για να πάει να μπει μόνος του μέσα. Εκεί μπροστά ήταν το τελευταίο ανάχωμα με τα συρματοπλέγματα. Τον τράβηξα πίσω, δεν τον ήξερα. Του είπα “ρε πού πάεις, μέινε δαμέ διότι αν περάσεις που δαμέ, εν ούλλοι παραταγμένοι”, μου απάντησε “όχι θα μπω μέσα” και μετά τον τράβηξα πίσω».

Συνεχίζοντας την αφήγησή του ο κ. Πεττεμερίδης ανέφερε ότι «σε κάποια φάση που έγινε ξανά ένα μεγάλο ντου και υπήρξε αναστάτωση, ξανάφυγε μόνος του. Αυτός ήταν ο Σολωμός Σολωμού. Τράβηξε τα συρματοπλέγματα, προσπάθησαν οι ΟΗΕέδες να τον αποτρέψουν να μπει μέσα, αλλά μπήκε».

«Όταν τον είδα να προχωρεί και να βγαίνει πάνω στον ιστό, ένοιωσα την ίδια ώρα ότι θα γίνει χαμός», είπε.

«Ξαφνικά ακούγονται πάρα πολλοί πυροβολισμοί. Ακούγονταν σφαίρες που χτυπούσαν πάνω σε μέταλλο γιατί χτύπησαν και σφαίρες πάνω στον ιστό. Είχε δίπλα μου και ένα στρατιώτη του ΟΗΕ που τον χτύπησαν στον πισινό», είπε.

«Εγώ έπεσα κάτω στο έδαφος, ο κόσμος προσπαθούσε να φύγει. Για μερικά δευτερόλεπτα γινόταν χαμός από τα πυρά. Ο Σολωμός έπεσε κάτω μετά τους πυροβολισμούς», σημείωσε.

Όπως είπε, τα Ηνωμένα Έθνη «φοβούνταν να μπουν μέσα να πιάσουν τον Σολωμό. Ήταν για δέκα λεπτά κάτω στο έδαφος ο Σολωμός χωρίς να πάει κάποιος να τον πιάσει».

«Μετά από δέκα λεπτά μπήκαν μέσα φοβισμένοι οι ΟΗΕέδες, έπιασαν τον Σολωμό και τον έφεραν έξω», ανέφερε.

«Μύριζε πολύ έντονα το αίμα γιατί ήταν μεγάλη η αιμορραγία. Έβαζε ο ιατροδικαστής Μάριος Ματσάκης τα χέρια του μέσα στο στόμα του για να κάνει απόφραξη αλλά ήταν τόσο πολύ το αίμα που δεν μπορούσε κανένας να διαπιστώσει πόσο και πού ήταν το τραύμα», περιέγραψε.

«Ο Ματσάκης προσπαθούσε να πιάσει παλμό αλλά δεν εντόπιζε παλμό τη δεδομένη στιγμή. Τον πιάσαμε και τον φορτώσαμε σε ένα λαντροβερ για να βγει έξω», είπε καταλήγοντας ο κ. Πεττεμερίδης σημειώνοντας ότι μετά τους πυροβολισμούς ο

κόσμος αποτραβήχτηκε προς τα πίσω και σταμάτησε η ένταση εντός της νεκρής ζώνης.

Η καταδίκη της Τουρκίας από το ΕΔΑΔ και τα εντάλματα σύλληψης που παραμένουν ανεκτέλεστα

«Η θυσία του Τάσου Ισαάκ και του Σολωμού Σολωμού αποτελεί διαρκή υπενθύμιση ότι η ελευθερία δεν είναι ποτέ αυτονόητη, ότι το κράτος δικαίου δεν μπορεί να υποχωρεί απέναντι στη βία και η ότι η δικαιοσύνη δεν επιτρέπεται να υποκύπτει στη λήθη», δήλωσε στο ΚΥΠΕ ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Κερύνειας, Νικόλας Κωνσταντινίδης.

«Οι δολοφονίες δύο άοπλων πολιτών, μπροστά στα μάτια της διεθνούς κοινότητας, συνιστούν κατάφωρη παραβίαση του πιο θεμελιώδους ανθρώπινου δικαιώματος, του δικαιώματος στη ζωή», ανέφερε.

Σημείωσε πως «το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) καταδίκασε την Τουρκία με απόφαση του τον Ιούνιο του 2008, για παραβιάσεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) και δη του δικαιώματος στη ζωή».

Όπως είπε ο κ. Κωνσταντινίδης, «το Δικαστήριο απέδωσε τις δολοφονίες σε πράκτορες (agents) της τουρκικής κυβέρνησης, γεγονός που καθιστά την Τουρκία υπεύθυνη σε διεθνές επίπεδο».

Σημείωσε ωστόσο πως «η διεθνής αυτή καταδίκη αποτελεί μεν σημαντική δικαίωση, δεν συνιστά όμως το τέλος της διαδρομής προς τη δικαιοσύνη. Η κρατική ευθύνη δεν υποκαθιστά ούτε εξαλείφει την ατομική ποινική ευθύνη των φυσικών προσώπων που διέπραξαν ή συμμετείχαν στα εγκλήματα αυτά».

Ο κ. Κωνσταντινίδης ανέφερε πως «η νομιμότητα δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ατιμωρησία. Διαφορετικά, εδραιώνεται η αντίληψη ότι η οργανωμένη βία μπορεί, με το πέρασμα του χρόνου, να μένει χωρίς συνέπειες», προσθέτοντας πως «μια τέτοια εξέλιξη θα αποτελούσε ήττα όχι μόνο για την Κύπρο αλλά και για τις ίδιες τις θεμελιώδεις αρχές του ευρωπαϊκού και διεθνούς νομικού πολιτισμού».

Είπε επίσης πως «η υποχρέωση των κρατικών αρχών να επιδιώκουν τη δίωξη των υπευθύνων για τις δολοφονίες παραμένει ακέραιη, ανεξαρτήτως των οποιωνδήποτε πρακτικών δυσκολιών που μπορεί να ανακύπτουν».

Όπως ανέφερε ο κ. Κωνσταντινίδης, η Κυπριακή Δημοκρατία έχει προβεί στην έκδοση εθνικών ενταλμάτων σύλληψης από το 1996 και στην συνέχεια, μέσω της

Interpol, στην κυκλοφορία Ερυθρών Αγγελιών (Red Notices).

Σημείωσε πως για το εν λόγω θέμα, είχε ενημερώσει τη Βουλή των Αντιπροσώπων τον Νοέμβριο του 2025 ο τότε Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, Μάριος Χαρτσιώτης.

«Από την εν λόγω ενημέρωση προκύπτει ότι σήμερα βρίσκονται σε ισχύ οκτώ εντάλματα σύλληψης για τη δολοφονία του Τάσου Ισαάκ, εκ των οποίων τρία συνοδεύονται από Red Notices της Interpol και πέντε από διεθνείς ειδοποιήσεις Wanted Person Diffusions», σημείωσε ο κ. Κωνσταντινίδης.

Για την δολοφονία του Σολωμού Σολωμού είπε ότι «ισχύουν πέντε εντάλματα σύλληψης, με Red Notices να έχουν εκδοθεί μόνο για δύο από τους καταζητούμενους».

«Οι αρμόδιες αρχές οφείλουν να χρησιμοποιήσουν και να εξαντλήσουν όλα τα διαθέσιμα νομικά και άλλα εργαλεία δικαστικής συνδρομής και συνεργασίας για εντοπισμό και σύλληψη των καταζητούμενων προσώπων, συμπεριλαμβανομένου της έκδοσης Ευρωπαϊκών Ενταλμάτων Σύλληψης», σημείωσε ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Κερύνειας.

Όπως εξήγησε, τα Ευρωπαϊκά Εντάλματα Σύλληψης «είναι νομικά δεσμευτικά για όλα τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε αντίθεση με τις ειδοποιήσεις της Interpol, των οποίων η εφαρμογή εξαρτάται από τη συνεργασία κάθε χώρας».

Συνεχίζοντας, ανέφερε πως «εφόσον εκδοθούν Ευρωπαϊκά Εντάλματα Σύλληψης, τα στοιχεία των καταζητούμενων θα μπορούν να καταχωρηθούν και στο Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν (Schengen Information System – SIS) και οι αρχές των κρατών-μελών θα είναι υποχρεωμένες να συλλάβουν τα πρόσωπα αυτά και να τα εκδώσουν στην Κυπριακή Δημοκρατία σε περίπτωση που επιχειρήσουν να εισέλθουν ή εντοπιστούν στην επικράτεια κράτους μέλους της ΕΕ».

Σημείωσε πως αυτό «είναι από τα ισχυρότερα εργαλεία δικαστικής συνεργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βασισμένο στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων».

Η κ. Κωνσταντινίδης ανέφερε πως «η θυσία του Τάσου Ισαάκ και του Σολωμού Σολωμού αποτελεί διαρκή υπενθύμιση ότι η ελευθερία έχει τίμημα, ότι η κατοχή δεν μπορεί ποτέ να κανονικοποιηθεί και ότι η δημοκρατία οφείλει να απαντά στη βία με περισσότερη νομιμότητα».

Κλείνοντας, σημείωσε πως «ο καλύτερος φόρος τιμής προς τους δύο

δολοφονηθέντες δεν είναι μόνο η διατήρηση της μνήμης τους. Είναι η αδιάκοπη διεκδίκηση της απελευθέρωσης της πατρίδας μας, η επιμονή στην απόδοση δικαιοσύνης και στη λογοδοσία των υπευθύνων».

«Είναι η διαρκής προσπάθεια για μια ελεύθερη Κύπρο, χωρίς κατοχικά στρατεύματα, όπου η ανθρώπινη ζωή, η αξιοπρέπεια και τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα θα προστατεύονται χωρίς εκπτώσεις και χωρίς εξαιρέσεις», συμπλήρωσε.

«Γιατί η ελευθερία χωρίς δικαιοσύνη είναι εύθραυστη. Και η δικαιοσύνη χωρίς λογοδοσία είναι κενό γράμμα. Τριάντα χρόνια μετά, ο Τάσος Ισαάκ και ο Σολωμός Σολωμού εξακολουθούν να μας υπενθυμίζουν ότι η δημοκρατία δεν μετριέται από τα λόγια της, αλλά από την αποφασιστικότητά της να μην επιτρέπει ποτέ στην ατιμωρησία να νικήσει το δίκαιο», ανέφερε καταληκτικά.

Στόχος της Πρωτοβουλίας Ισαάκ-Σολωμού η διατήρηση της μνήμης, λέει ο δρ Γιάγκου

Η Πρωτοβουλία Μνήμης Ισαάκ-Σολωμού ιδρύθηκε το 2008 από μια ανεξάρτητη ομάδα νέων ανθρώπων, χωρίς οποιαδήποτε σχέση με κομματικό σχηματισμό, ανέφερε το μέλος της Πρωτοβουλίας, Δρ Κυριακός Γιάγκου.

Όπως σημείωσε, βασικός στόχος της Πρωτοβουλίας είναι «η διατήρηση της μνήμης των ηρώων Τάσσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού και η ανάδειξη στην κοινωνία των μηνυμάτων που απορρέουν μέσα από τη θυσία τους, που είναι μηνύματα όπως η αξιοπρέπεια, η δικαιοσύνη και η ελευθερία».

Ο κ. Γιάγκου ανέφερε ότι η Πρωτοβουλία διοργανώνει κάθε χρόνο διάφορες εκδηλώσεις, μεταξύ των οποίων και η μεγάλη πορεία που πραγματοποιείται πριν από κάθε ετήσιο μνημόσυνο των δύο ηρώων.

Εξήγησε ακόμη ότι η Πρωτοβουλία διοργανώνει ανά τακτά χρονικά διαστήματα μεγάλα οδοιπορικά εκτός Κύπρου. Όπως ανέφερε, το 2016 η «Πορεία Ελευθερίας» ξεκίνησε από το Βερολίνο και αφού διέσχισε επτά ευρωπαϊκές χώρες, κατέληξε στην Κύπρο.

Πρόσθεσε ότι το 2021, με τη συμπλήρωση 25 χρόνων από τη θυσία των δύο ηρώων, πραγματοποιήθηκε ένα μεγάλο οδοιπορικό στην Ελλάδα.

«Ξεκινήσαμε από τις Καστανιές του Έβρου, περάσαμε από την Αλεξανδρούπολη, τη Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα, το Μεσολόγγι, την Αθήνα και την Κρήτη και καταλήξαμε στην Κύπρο», είπε.

Όπως ανέφερε, τα τελευταία χρόνια η Πρωτοβουλία, σε συνεργασία με τις τοπικές αρχές, επιδιώκει την ονοματοδοσία πλατειών ή οδών προς τιμήν των Τάσσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού στις περιοχές από τις οποίες διέρχεται το οδοιπορικό.

«Αυτό έγινε στην Αλεξανδρούπολη και στο Μεσολόγγι το 2021, στην Κυπερούντα το 2025. Φέτος έγιναν ονοματοδοσίες στο Ζύγι, στον Άγιο Θεόδωρο και στο Μαρί».

«Στο φετινό οδοιπορικό έγιναν συμβολικά ονοματοδοσίες στην Κερύνεια Αχαΐας, στον Καραβά Κυθήρων και στη Σαλαμίνα Αττικής. Πέρασαμε επίσης συμβολικά από τη Ρόδο και το Καστελόριζο», είπε ο κ. Γιάγκου.

«Πάντα έρχεται μαζί μας η κυρία Τασούλα, η μητέρα του Ισαάκ, και η κόρη του, η Αναστασία. Σε κάθε οδοιπορικό γινόμαστε δεκτοί και από τον εκάστοτε Πρόεδρο

της Ελληνικής Δημοκρατίας», ανέφερε καταληκτικά ο κ. Γιάγκου, υπενθυμίζοντας ότι ανάδοχος της Αναστασίας είναι το ελληνικό κράτος, καθώς την είχε βαφτίσει ο τότε Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας.

Πηγή: ΚΥΠΕ

Διαβάστε επίσης: [“Η μνήμη δεν θα μετατραπεί σε σιωπή”: 30 χρόνια μετά τις δολοφονίες Ισαάκ και Σολωμού](#)